

SEFAGÜL KESGİN

**KAVGASINDA TÜRKİYE VE DÜNYA
DEVİRİMİNİN GELECEĞİ YATAN
PARTİMİZ TKP/ML, 40. KURULUŞ
YILDÖNÜMÜNDE, GELECEĞİ, UZUN
SÜRELİ, HALK-GERİLLA SAVAŞIYLA
KAZANMANIN ADIDIR!**

**KAVGASINDA TÜRKİYE VE DÜNYA DEVRİMİNİN
GELECEĞİ YATAN PARTİMİZ TKP/ML, 40. KURULUŞ
YILDÖNÜMÜNDE, GELECEĞİ, UZUN SÜRELİ, HALK-
GERİLLA SAVAŞIYLA KAZANMANIN ADIDIR!**

Partimizi Ortaya Çıkaran Tarihi Şartlar

Bundan tam 40 yıl önce, 24 Nisan 1972’te, partimiz TKP/ML, kurucu-kuramcısı yoldaş İbrahim Kaypakkaya önderliğinde tarih sahnesine çıkacak; ve böylece, Türkiye ve Türkiye-Kürdistanı’nın birleşik proletaryası, gerçek komünist partisine “yeniden” kavuşacaktı. Bu tarih, çeşitli milliyetlerden ve inançlardan işçi sınıfı ve emekçi halk yığınların Öncü feneri Partimizin, dünya proletaryasının Türkiye taburunun kuruluş tarihidir.

Partimizin ortaya çıkışı, Suphi sonrası onca yıllık aradan sonra ülkemizde yakılan “ilk komünizm meşalesiydi”. Partimiz TKP/ML, Mustafa Suphi yoldaş önderliğinde 1920 Eylül’ünde Bakü Kongresi’nde kurulan Türkiye Komünist Partisi’nin (TKP)

devamı, mirasçısı ve komünist geleneklerinin sürdürücüsüdür.

Partimizin kuruluşunun ilanı, Suphi ve yoldaşlarının hain bir tuzakla Kemalistler tarafından katledilişinin ardından geçen 50 yıllık pasifist-parlamentarist-revizyonist dönemden sonra, ülkemizdeki toplumsal evrimleşmenin toplumsal devrime gelişme olanağı sağlaması bakımından yaşamsal önemde bir dayanak noktasıydı.

Bu tarih, 24 Nisan 1972 tarihi; Türkiye işçi ve devrimci hareketinde bir kilometre taşıydı. Bu, legalitenin yerine illegalitenin, barışçıl-parlamentarist mücadelenin yerine "devrimci zor"un, "düzen içi" mücadele biçimlerinin yerine "düzen dışı" mücadele biçimlerinin, pasifizmin yerine ihtilalci devrimciliğin, Kemalizm şakşakçılığı yerine onunla köklü kopuşun, Kürt ulusal sorununda tabulara meydan okuyuşun ve de muharebe meydanlarında silahların eleştirel gücü eşliğinde faşizme meydan okuyarak ayağa doğruluşun tarihiydi.

Dahası; bu tarih, devrimimizin soylu amaç ve fikrine gerçek bir yanıtı. Bu, önceki döneme egemen olan Marksizm elbisesi içindeki revizyonizme ve onun küflü ruh haline tüm kesinliği ve keskinliğiyle meydan okuyan yeni bir dönemin nirengi noktası ve de önceki elli yıllık kokuşmuş havayı temizleyen "politik bir fırtınaydı". Çok daha da önemlisi bu, Marksizm kalpazanlığı ve sulandırılmış Marksizme karşı, devrimci Marksizmi, onun büyük ehemmiyete sahip ideolojisini "sınıfla buluşturan" güçlü bir ışığı. Bu ışıkla birlikte, Türkiye proletaryası burjuva-feodal iktidarı alt etme üzerinden kendi "sınıf egemenliğini" kurmada gerçek bir örgütüne, bir saldırı ve savunma silahına, ona "zihinsel besini" sağlayan Komünist Öncü'süne, partimiz TKP/ML'ye kavuşacaktı.

Şu da bir gerçektir ki, sınıfın Öncü'sü olarak partimiz TKP/ML, bundan kırk yıl önce, bir anda ortaya çıkmadı. Dönemin, demindeki uluslararası ve iç koşulların bir ürünü olarak, ağır yeraltı koşullarında verilen son derece yoğun ve zorlu bir mücadele sürecinden çıkıp geldi. Elbette ki bu zorlu sürecin "mimarı", partimizin "entelektüel hazinesi" olarak yoldaş İbrahim

Kaypakkaya'ydı.

O, teori ile pratiğin, akılla cesaretin, keşfetmeyle değiştirmenin, bilme ile yapmanın fevkalade bir senteziydi. İradenin dönüştürme gücünü kitlelerin ateşi içinde ete-kemiğe büründüren en rafine temsilcisiydi Partimizin. Elbette ki, yoldaş Kaypakkaya ve onun önderlik ettiği partimizin tam da 1970'li yılların başında varolmasını sağlayan lehte etmenler ve elverişli koşullar vardı. Partimiz de, dönemin küçük burjuva ihtilalci örgütleri de anın uygun tarihi koşullarının rüzgarını arkasına alarak içte keskinleşen sınıf mücadelesi, yer yer silahlı çatışmalara varan işçilerin, köylülerin ve gençliğin çığ gibi büyüyen mücadele yatağından kendilerine yolu açtılar.

(I)

Neydi partimizi ortaya çıkartan tarihi koşullar

Partimizin de içinden çıkıp geldiği 1970'li yıllar, devrim ve sosyalizme gebe eski toplumun doğum sancılarının tüm dünyada ve özellikle de Asya, Afrika ve Latin Amerika'da sıklaştığı bir dönemi ifade ediyordu. Öte yandan bu dönem, emperyalistler arasında, özellikle de ABD ile Rus Sosyal Emperyalistleri arasında yağmalama, köleleştirme ve sömürme üzerinden dalaşmanın yeğînleşerek sürüp gittiği bir dönemdi. Dünya pazarlarını ele geçirme ve nüfus alanlarını genişletme uğruna süren kavga, bu dönemin en belirgin çizgisi olmasına karşın, bu mecrada, asolan, sömürge ve yarı-sömürgelerin ezilen halkları ve mazlum milletlerinin emperyalizm ve dünya gericiliğine karşı ayağa doğrulan sarsıcı direnişiydi. Bu dönem, bir yanıla emperyalistler arasındaki çelişme ve uzlaşmazlıkların hız kazandığı, ama öte yandan emperyalist soygun, saldırı ve yağmaya karşı yer kürenin ezilen halklarının dünyanın kırlarında heybetlice ayağa doğrulmalarının, ulusal ve sınıfsal muharebelerinin sürece damgasını basmasıyla karakterize olur. Bir yanda, sermaye, genişleyen yeniden üretiminin önündeki tüm engelleri kan ve zorbalıkla aşmaya çalışırken; öte yandan, ezilen halklar emperyalizm ve dünya gericiliğine karşı en sert cenkleşme içindeydi. Devrim dalgası bu yıllarda da özellikle

dünyanın "kırlarında" hız kesmeden devam ediyordu. Ekim'in ve Çin devriminin yaydığı ışık bura halklarına ilham kaynağı olmayı sürdürüyordu. Dünya, devrimci bir mayalanma içindeydi.

Ama öte yandan bir şey daha vardı ki o da, Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin yankılanan top seslerinin yer küreyi sarsan etkisiydi. 1966 yılında Mao'nun, "ateşini benim yaktığım" dediği Büyük Proleter Kültür Devrimi, kitleler tabanında "suyun kaynağına inen" büyük ehemmiyete sahip bir deneme olarak yerleşik tabulara meydan okuyarak ve "dünya görüşü sorununu", Marksizm ile revizyonizm, proletarya ile burjuvazi, sosyalist yol ile kapitalist yol arasındaki mücadeleyi merkezine koyarak tüm dünyada yankılanıyordu. Nasıl ki, Ekim Devriminin saçtığı ışık, dünya proletaryası ve ezilenler için uyarı çanı olduysa, ve nasıl ki Çin vb., devrimler bu sürece fevkalade gelişme olanağı sağladıysa, aynı şekilde on milyonların katılımıyla gerçekleşen BPKD de, sefaletle itilen kitleler ve dünya proletaryası tabanında son derece etkili oldu. Çin'de milyonları ayağa kaldıran bu hareket, dünyayı da sokağa döken muazzam bir tarihsel rol oynadı.

Dahası: 1970'li yılları besleyen başka bir temel dayanak noktası daha vardı. O da 1968-1969 yıllarında "her şeyi ve hemen şimdi istiyoruz" şiarıyla özellikle Avrupa'yı ve dünyayı sarsan "isyan yılları"nın kraterinden yayılan lavlardı. Ağırlık merkezi Paris olan, İtalya ve hatta Meksika'nın kalbinde ölümlerle sonuçlanan Avrupa'daki bu öğrenci tabanına dayalı isyan dalgasının sarsıcı etkisi tüm dünyada alev topu halini almıştı. Bu yıllarda Batı Avrupa muazzam bir toplumsal kaynaşma içinde bulmuştu kendini. Ve bilinir ki bu hareket salt öğrenci eylemleri ile sınırlı kalmamış, hem "merkezlerin", gelişmiş kapitalist ülkelerdeki sınıf hareketinin potansiyel güçlerini harekete geçirmede uyarıcı rolü görmüş ve hem de "çevrelerde", sömürge ve bağımlı ülkelerdeki tutuşmaya hazır yanıcı maddenin alev almasında bir dış faktör olarak üzerine düşeni fazlasıyla yerine getirmişti.

Ama şu da bir gerçektir ki, ağırlık merkezi Paris ve Avrupa

olan 1968 Hareketi, dünya ölçeğinde yükselmekte olan devrim sularının dalgaları arasında öz suyuna kavuşmuştu. Bir yanılla Çin'de Mao Zedung önderliğinde sürmekte olan BPKD ve bir yanılla da Vietnam devrimi ve dünyayı sarıp sarmalayan ve tüm bir 20. yüzyılın geçerli savaşım yöntemi olan gerilla savaşlarının dünyayı sarmalayan etkisi bu hareketin şekillenmesinde en etkili dış faktör olarak işlev görmüştü. 1968'li yılların BPKD ve Vietnam Devriminin sarsıcı etkilerinin dünyayı kasıp kavurduğu döneme denk gelmesi rastlantı olmasa gerekir.

Dünya 1970'in eşiği ve sonrasında çelişme ve çatışmalarla, kaos ve keşmekeşle iç içe yol alıyordu. Kapitalist ülkelerdeki emek-sermaye çelişmesi, sosyalist ülkelerle emperyalist ülkeler arasındaki çelişme ve emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişmeden çok daha şiddetli olarak emperyalizmle ezilen halklar arasındaki çelişme önde duran kutupsal zıtlık olarak, dünya çapındaki gidişata yön veren baş ve belirleyici çelişme olarak çelişmelerin odak noktasını, ağırlık merkezini oluşturuyordu. Savaş ve devrim terazisinin devrim kefesi "esas akım" olarak ağır basıyordu. Kimi zaman emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişme bölgesel planda yer yer yeğînleşse de, ne sosyalist ülkelerle kapitalist ülkeler arasındaki çelişme ve ne de kapitalist merkezlerdeki burjuvazi-proletarya çelişmesi, ezilen halkların emperyalizme karşı verdiği mücadele kadar öne çıkmamıştı. Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının devrim ve sosyalizm tabanına dayalı proleter sınıf karakterli ve küçük burjuva önderlikli mücadeleleri esas mücadeleler olarak sürecin özgün mecrasına damgasını basıyordu.

1917 Ekim Devrimiyle açılan proleter devrimler çağı, üzerine düşeni, bu yıllarda da kuvvetle yerine getiriyordu. Ve hem de en etkili araçla: gerilla savaşlarıyla. Gerilla savaşı, bu heybetli, hoyrat ve devrimlerle ilerleyen çağın temel mücadele biçimi olarak tüm bir yüzyıla damgasını basacak ve onun doğruluğundan şüphe edenlerin ellerini iki yana düşürürcesine tüm bir arz yuvarlağını dolaşarak dünyalılaştacak ve böylece tarihin sınavından başarıyla çıkacaktır. . Ve bu yıllarda, dünyada

devrimin "nesnel koşulları" devrim için son derece elverişli idi.

Elbette ki, Che Guevara'nın 1967 Ekim'indeki trajik ölümü, yani onun ABD emperyalizminin eğitilmiş asker- sivil av köpeklerinin desteği ile Bolivya'daki "devrimci girişimde" yaralı olarak yakalanıp katledilmesinin ardından Che sempatisinin hızla arz yuvarlağına yayılması ve bu arada Küba devriminin giderek tüm bir kıta için (Latin Amerika) model haline geliyor olması; onun Rus modern revizyonizminin kuyruğunda ilerlemek durumunda kalmasına karşın, devrim ve sosyalizm mücadelelerinin bu kıtada yaygınlaşmasına engel olamadığı gibi, Küba devrimi Kıta'da gerçek bir katalizör rolü oynayarak "deniz feneri" olmayı sürdürdü. Ve hatta büyük oranda bu kıtadaki devrimci girişimler ve devrimleri tetikleyen başlıca dayanak noktası oldu. Ta ki, gerçek Maoist Partiler ufukta gözükünceye dek.

Anlaşılır ki, dünya 1970'li yıllarda 1968-1969 yılının özellikle emperyalist ülkeleri sarmalayan isyan dalgasının yatışmasından sonra, sömürge ve yarı-sömürgelerde üst üste binen dalgalarla, BPKD, Vietnam Devrimi ve dünyanın geri ülkelerindeki gerilla savaşlarıyla devrimin volkanik patlamalarıyla sarsılmaya devam ediyordu. Çok açıktı ki, dünyayı sarmalayan bu rüzgar, yetmiş yıllık burjuva-feodal faşist diktatörlük baskı koşullarında yokluk ve yoksulluk içinde yaşayan Türkiye'deki sefaletle itilmiş sınıfı ve komşularını etkilemeden edemezdi ve dünyadaki bu lehte faktörler; ülkemizde ortaya çıkacak olan devrimci ve komünist hareketin ayağa doğrulmasına kuvvetle etkide bulunacak; pasifizm ve reformizm de bu güçler tarafından yaşamın kenarına itilerek nefessiz kalacaktı.

1970'in volkanik patlamasının yaydığı lavlardan üç büyük devrimcinin önderlik ettiği üç büyük akım ortaya çıktı. Bu üç büyük devrimci Deniz Gezmiş, Mahir Çayan ve İbrahim Kaypakkaya; bu üç büyük akım da THKO, THKP-C ve TKP/ML'ydi.

Bu üç liderle anılan bu üç büyük akımın ortaya çıktığı dönemde gerek iç ve gerekse dış koşullar devrimin lehinde güçlü

olanaklar, unsurlar ve faktörler sunuyordu. Yalnızca dünyada devrim için nesnel koşullar deminde değildi; ülke içindeki "devrimci durum" da devrim için elverişli koşullar sunuyordu.

Üçbüyükakımın ortaya çıkmasını sağlayan dönemde nesnel koşulların fena haldeki baskısı, yönetenlerin yönetmedeki ağır güçlükleri ve alttakilerin de üsttekilere karşı kanlı çatışmalara varan artan hoşnutsuzluğunun dolaysız sonuçları; toprak işgalleri, grevler, direnişler, forumlar, yürüyüşler ve sokağın kitlesel olarak ayağa kalkışı olarak iz düşümünü buluyordu. Ne yerleşik demokratik alışkanlıklar ve gelenekler ve ne de gerçek siyasal özgürlükler vardı.

İşte bu tablo içinde, bu tablonun dolaysız sonucu olarak ve bu tablonun kafalardaki iz düşümü olarak başlangıçta devrim ve sosyalizme en duyarlı, en örgütlü ve en diri bu militan alan içinden, üniversite gençliği içinden Denizler, Mahirler ve de Kaypakkayalar tüm heybetiyle çıkageldiler. Onlar ve özellikle de komünist bir önder olması bakımından Kaypakkaya, bu koşullar, etmenler ve olgular içinde mayalandı, kalıba döküldü ve süre giden sürece bir yanıtın adı olarak demokratik halk devriminin amaç ve politikalarına gerçek bir anahtar olarak devrim sahnesinde yerini aldı.

Pek tabidir ki, sakin yaşam koşulları ve refah toplumu değil, ancak böylesi koşullar, sınıf mücadelesi kaosunun mayalandığı, Büyük Proleter Kültür Devriminin top seslerinin bu mayalanma üzerinde fevkalade devindirici etki yaptığı, sınıf ve sokağın toplumsal canlanma içinde olduğu ve toplumun her yanıyla kaynama noktasına ulaştığı bir tablo ve tüm bunlara dünyadaki nesnel koşulların da elverişliliği Kaypakkaya gibi bir önderi yaratabilirdi. Türkiye için için kaynayan bir yanar dağdı ve bu kraterden Kaypakkaya'nın ve onun kurucu-kuramcısı ve önderi olduğu TKP/ML'nin ve dönemin küçük burjuva ihtilalci önderlerinin ve küçük burjuva partilerinin fıskırması hiç de şaşılacak bir şey değildi.

1970'li yılların eşiği ve 1970'li yıllar gerek dünya ve gerekse Türkiye'de devrim için, devrimci girişimler için, devrimci

faaliyet için uygun koşullar sunuyordu. Türkiye’de sol’a yığılma başlamıştı bu yıllarda. Devrimci düşünceler yaygınlaşmış, devrimci eserler her yanı kaplamış, sol çevrelerin hacmi büyümüş, öğrenci gençlik ve özellikle üniversite gençliği içinde devrimci fikirler serpilmiş, sol gruplar topraktan fıskırmış ve Kaypakkaya da sol’un filizlenen fideliği içinde, önce TİP (Türkiye İşçi Partisi) ve sonra da PDA (Proleter Devrimci Aydınlik) ve TİİKP (Türkiye İhtilalci İşçi Köylü Partisi) içinde yerini alarak, etrafında kümelenen Marksist-Leninist muhalefetle kendi özgünlüğü ve özelliği ile ayağa doğrulmuştu.

Özellikle işçi, köylü ve öğrenci direnişlerinin, grevlerin ve işgallerin (toprak işgalleri de) yaygınlaştığı bir dönemde Kaypakkaya, çoğu direnişlere, grevlere, toprak işgallerine, özellikle de 15/16 Haziran Büyük İşçi Direnişine bizzat katılmış ve Mao’nun “kitleleri örgütlemek bir siyasettir” sözünün adete sadık bir izleyicisi olmuştu. Kitle hareketleri, direniş, forum, grev ve toprak işgalleri, ona, özsuynunu taşıyan gerçek kanallar olmuştu.

Kaypakkaya’yı asıl biçimlendiren ve onun komünist fikirlerinin olgunlaşarak daha tam hale gelmesinde kendisinin bizzat kitle eylemleri içinde yer alması ve bunlardan bir komünistin çıkardığı dersleri çıkarmasıdır. Üst üste binen bu pratikler onun teorisinin ve politik tutumunun yetkinleşmesinde başat rol oynamıştır. Özellikle de 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi’nin Kaypakkaya’nın düşünce gelişmesindeki etkisi büyük ehemmiyeteydi. O, kitle mücadelesi ve eyleminin ateşi içinde çelikleşerek kendisine yolu açmıştır. Onda, düşüncenin nesneye sonsuz yaklaşarak bilginin sarmal hareketine yol açması, “dolaysız pratikle” ayrılmaz bir “olmazsa olmazdır”. O, gerçekten ve kelimenin tam anlamıyla “ politik düşünce hadımlığı” yanında tam bir “düşünce derinliği”ydi.” Teori, onda, pratiğin zorlu imbiğinden damıtılmıştı. O, bilgelikle mantık gücünün birleştiği partimizin ağırlık merkezi ve partimizin yönünü tayin eden “pusulasıydı”.

Bu demektir ki, Kaypakkaya, dünya ve Türkiye’de, anın

elverişli tarihsel ve siyasal koşullarının etkisi altında kitle mücadelesi ve örgütlenmesi üzerinden sınıf mücadelesinin kızgın ateşi ortasında BPKD’nin büyük öneme sahip sarsıcı yankısının yol açtığı bir mecrada, TİİKP’le giriştiği amansız ve zorlu iç mücadele sürecinde fikirlerini geliştirmiş, olgunlaştırmış, bir senteze; ideolojik, politik ve örgütsel bir senteze vardirmiştir. Hiç şüphesiz ki bu sentez, her şeyden önce devrimci silahlı mücadele ile, “uzun süreli ve dağınık halk-gerilla savaşı”yla ete-kemiğe bürünecek ve Mao’yu “sağa sıçrayışa” kurban eden TİİKP’e karşı, O, gerçek ve tutarlı Mao savunuculuğu ile muazzam önemde bir ideolojik, politik ve örgütsel muharebeye girişerek kurucu-kuramcısı olduğu TKP/ML’ye yolu açıyordu.

Bu yol, yalnızca içinden çıktığı TİİKP’e karşı açtığı mücadeleyle sınırlı değildi; bu aynı zamanda reformist ve parlamenter mücadele biçimlerine demirleyen kendisinden önceki birkaç on yıllık dönemde düzen içinde hapsolmuş çizgiye karşı açtığı mücadeleyi de hedef tahtasına koyan bir yoldu.

Bu demektir ki, mayalanmakta olan yaşamın kendisine yolu açtığı bir mecrada Kaypakkaya, BPKD’nin ateşleyici gücünün, sınıf mücadelesi ateşinde yakanmasının ürünü olarak öz suyuna kavuşmuş, komünist bir önder olarak muharebe meydanında yerini almıştır. Elbette ki dönemin elverişli iç ve dış koşulları yalnızca Kaypakkaya gibi bir önderi ve TKP/ML gibi bir komünist partiyi değil, THKO ve THKP-C gibi küçük burjuva ihtilalci örgütlenmeleri ve önderlerinin ortaya çıkması için uygun bir temel sağlamıştı.

Ne var ki, partimiz TKP/ML, komünist bir parti olması bakımından diğer küçük burjuva örgütlerden nitelik olarak farklıydı.

(II)

Peki neydi partimizi THKO, THKP/C gibi küçük-burjuva örgütlerden ayıran temel çizgiler?

Bu ayırım çizgilerinin başında elbette ki, partimize komünist kimliğini kazandıran ideolojik ve siyasal temeli ve, bu temelin

yaşamla kucaklaşmasını sağlayan örgütsel şekilleniydi. Bu bir yana, Partimizin daha kuruluş sürecinde Kemalizm, ulusal sorun, cumhuriyet tarihinin analizi ve devletin niteliğine ilişkin çözümlenmeleri bile, onu, daha başında diğer küçük burjuva örgütlerden farklı olarak bir üst kata yükseltmişti.

Partimiz ideolojik ve teorik olarak kalıba dökülürken Marksizm-Leninizm modern revizyonizm çatışması üzerinden Uluslararası Komünist Hareket içinde süren “büyük saflaşmada” tuttuğu mevzi, onun ideolojik duruşunda son derece tayin edici olmuştu. Zira, partimizin bu saflaşmadaki tercihi, onun 40 yıllık tarihine damgasını vuracak denli önemli bir tarihi dönemeçti. Mao önderliğindeki ÇKP'nin başını çektiği Marksizm-Leninizmin Kruşçev'in sahte komünizmine, modern-revizyonizme karşı giriştiği tarihsel önemdeki mücadelede, Partimiz, Mao önderliğindeki ÇKP'nin yanında saf tutarak Marx, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung'un işçi sınıfının çıkarlarının cisimleştiği ideolojik cephede saf tutması, Partimizin en diri yanı ve onun “dayanıklılığının gücüydü”. Partimizin bu tarihsel önemdeki tavrı, onun ideolojik sağlamlığının çıkış noktası oldu. Beş klasiğin arkasında saf tutması, 40 yıllık gelişmesinde “komünist bir maya” rolü gördü.

Partimizin ideolojide tuttuğu yer, onun komünist kimliğinde son derece yaşamsal öneme sahipti; zira, bu hattın yol gösteren ışığı, onun siyasal, örgütsel ve askeri hattını kuvvetle beslemiş ve, ateş altında geçen 40 yıllık savaşımında ayakta tutmayı sağlayabilmiştir. Partimiz bu ideolojik hattın yol göstericiliğindedir ki, devrimci Marksizmin genel, temel ve evrensel olan damarını, ülkemiz toplumunun somut analizi üzerinden devrimimizle bütünleştirebilmiştir. O, zihinsel besinini bu kaynaktan alarak öz suyuna kavuşmuştu.

Ve bugün, aradan geçen bunca zaman sonra, partimizin Marksizm-Leninizm-Maoizmin dokusuyla örülen ideolojik kimliği, 21. yüzyılı kucaklamaya yeterice ve kuvvetle muktedir olduğunu bütünüyle tanıtlamıştır. Dönemin küçük burjuva ihtilalci örgütleri, Çin devriminin deneyimlerinden ve de proletarya

diktatörlüğü altında sınıf mücadelesinin en yüksek biçimi olarak BPKD'nin “derslerinden” öğrenmeyi inatla yadsıyarak, yaşamın önümüze ısrarla sunduğu bu yeni ve özel “deneyim zenginliğinden” yoksun kalarak politik erozyona uğradılar.

Onlar, ne proletarya diktatörlüğü altında devrimin salt iktisadi açıdan değil, ideolojik ve siyasi cephede de devam ettirilmesi biçimindeki Mao'nun zengin düşünce bolluğu içeren tezinden, ne zıtların birliği yasası üzerinden sosyalist toplumun gelişmelerle dolu olduğu çözümlenmesinden ve ne de proletarya diktatörlüğü altında iki yol, iki sınıf ve iki çizgi arasındaki mücadelenin ateş hattının partinin içi olduğu ve de daha da önemlisi, kapitalizmin restorasyonunu salt devrilmiş sınıflarda arayan Paris Komünü geleneğinden sürgün veren teoriyle köklü kopuşu sağlayan yeni teoriyi, geri dönüşün iç kaynağını “yeni burjuvazi”de, partinin kendi içinde ortaya çıkan “kapitalist yolun yolcuları”nda gören teoriden hiçbir şey öğrenmeyerek gelişmenin ve sınıf mücadelesinin gerisinde kaldılar.

Salt proletarya diktatörlüğünü savunmak yetmez komünist olmak için; aslolan, bu savunuyu, proletarya diktatörlüğü altında sınıflar ve sınıf mücadelesi formülüne, bu diktatörlük altında devrimin sürdürülmesine dek genişletmektir. Bu örgüt ve partilerin en zayıf yanı, en ihtiyarladıkları yer, Maoist gelenekleri özümlememesi, partimizin en gürbüz yanıysa bunlardan kuvvetle beslenmesidir. Bu durum partimizle onlar arasındaki ideolojik sınır taşıydı ve küçük-burjuva ihtilalci örgütlerle en önemli ideolojik ayrım noktasıydı bu.

Salt ideolojik değil, daha kuruluş yıllarında yoldaş Kaypakkaya önderliğinde temeli atılan siyasal hattıyla da partimiz devrimimizin amaç ve politikalarına gerçek bir anahtar olduğunu tanıtlamıştır. Yarı-sömürge, yarı-feodal ekonomik ve sosyal yapının Marksist bir analizi sonucu devrimimize partimizce getirilen çözümler, zamanın sınavından başarıyla çıkmıştır. Gerek ülke toplumumuzun analizi sonucu ortaya koyduğu gelişmeler ve verili sürecin belli bir aşamasına damgasını basan baş çelişme ve gerekse devrimimizin sürecinin tümüne egemen

olup ona niteliğini veren temel çelişme ve bu temel çelişmenin ön gördüğü devrimimizin niteliği ve perspektifine ilişkin sunulan tablo, kırk yıllık partimizi ayakta tutan “ilkesel temel” olmayı sürdürmesi bakımından doğruluğunu kanıtlamış bulunuyor.

Bu tablo apaçık bir biçimde göstermiştir ki, devrimimiz nitelik olarak özü toprak devrimi olan yeni demokratik devrimdir, bu devrimin ideolojik-politik önder gücü, başı proletarya ve temel gücü, gövdesi ise köylülüktür, küçük burjuvazi ise devrimimizin dostu; bu devrim aşamasının gereği olarak da milli burjuvazinin sol kanadı birleşik cephenin stratejik bir müttefikidir. Devrimimizin hedefleri ise emperyalizm-feodalizm-komprador kapitalizmdir. Devrimimiz iki aşamalıdır. Birinci aşaması yarı-sömürge, yarı-feodal toplumu özgür, bağımsız, demokratik bir topluma dönüştürmek ve dolayısıyla yarı-sömürge, yarı-feodal yapıyı ortadan kaldırmak için anti-emperyalist, anti-feodal çelişmeleri çözmek; devrimimizin ikinci adımında ise “devrimin sürekliliği” eşliğinde yarı yolda durmaksızın, kesintisizce sosyalist devrim ve altın çağa ulaşmaktır. Ülkemiz devriminde başarıya ulaşmanın üç temel silahı ise Parti-Ordu-Cephe'dir.

Dahası; yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkemizde iktidarı zaptetmenin en etkili yolu ise halk savaşıdır: “Uzun süreli ve dağınık halk-gerilla savaşı”. Bu yol, yeni demokratik iktidarın rüşeym halindeki ilk mekanizmalarını oluşturan kıvılcık alanlarını savaşın temel bileşeni sayarak, şehirlerin kırlardan uzun süreli devrimci silahlı mücadele yoluyla adım adım kuşatılması stratejisini öngörür. Açıktır ki, bu strateji esas gıdasını, devrimle karşı-devrim arasındaki kuvvet ilişkisinin köylerde şehirlere oranla daha fazla devrim lehine işliyor olmasından alır. Feodalizmin adım adım çözülmesinin ürünü olarak toplam nüfus içinde köylü nüfusunun süreç içindeki gerilemesi ya da toprağın egemenliği yerine giderek paranın egemenliğinin baskın hale gelmesi bile, ne demokratik devrimin özünde ve ne de kır-şehir arasındaki ilişkide “temel” bir değişikliğe, yani “şehirlerin kırlardan kuşatılması” stratejisinde temel bir değişikliğe yol açmaz; bu koşullarda bile bu strateji geçerliliğini korur derken

yoldaş Kaypakaya, taşı gediğine koymuştu. Bu gelişmenin açacağı tek temel değişiklik, demokratik devrimin muhtevasında ve dolayısıyla görevlerinde yaratacağı daralmadır. Ve bu durum, işin iliği ve özüdür.

Artık şu bütün devrim deneyimleri ve yaşanan onca pratikten sonra tanıtlanmıştır ki; devrimci zor, her başarılı devrimin elzem koşulu ve zorunlu kaldıracıdır; devrimimizin manivelası devrimci zor'dur. Bunun dışındaki diğer legal, barışçıl vb, mücadele biçimleri asla yadsınmaksın devrimimizde silahlı mücadele biçimleri başta gelen temel mücadele biçimleridir. İçinde bulunduğumuz koşullarda devrimci silahlı mücadele, gerilla tarzındaki mücadeledir. Kaldı ki, ülkemizde, devrimimizin “temel biçimi” devrimci şiddettir; ve, kapitalist ülkelerinkinden farklı olarak bizde, Parti, daha başından itibaren “savaşçı parti” kimliğindedir. Bizimki gibi bir ülkede, mücadelenin esas biçimi savaş, örgütlenmenin esas biçimi ise ordudur. Ve de ideolojik ve siyasal çelikleşmenin ve örgütsel inşanın sınındığı yer “savaş iklimidir”. Parti ancak bu savaş ikliminde üst üste binen savaş pratiği altında çelikleşir ve sağlam bir örgütsel mekanizmaya kavuşur. Örgütsel deneyimin de politik yetkinleşmenin de kazanılacağı yer burasıdır. Bizdeki devlet daha başından itibaren komprador burjuvazi ve toprak ağalarını faşist diktatörlüğüdür. Devlet, ülkemiz koşullarında, başından beri faşist karakterdedir kapitalist ülkelerdekinden farklı olarak. Bu demektir ki, ülkemizde faşizm, komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının tümünün süregelen diktatörlüğüdür. Faşizmin tek seçeneği devrimdir –kapitalist ülkelerden farklı olarak.

Yerleşik demokratik alışkanlık ve geleneklerden yoksunluk, sınırlı siyasal özgürlüklerin her türlü güvenceden yoksunluğu ve güdük burjuva demokratik öğelerin kaygan bir zemin üzerinde oluşu, kuvvetler ayrılığının olmayışı, pre-kapitalist unsurları iktidara ortak eden feodal karakterli süregelen faşizm, bununla koşutluk halinde yükselen ve alçalan eğrideki süregelen devrimci durum, ulusal sorunun çözümsüzlüğünün ezen/ezilen ulus çelişmesinde yarattığı dereceli kutuplaşma, ekonomik ve

siyasal istikrarsızlık tabanında keskinleşen iç bunalımın süreğen niteliği, üç büyük dağın, emperyalizm, feodalizm ve komprador kapitalizmin halka karşı kurduğu gerici ittifak ülkemizin en tipik özellikleridir.

Dolayısıyla böylesi ülkelerdeki komprador burjuvazi, dış emperyalist güçlerin desteğiyle ayakta kalabilme gücünü ancak koruyabilen zayıf ve güçsüz burjuvazidir. Tarihten gelen ittifakla feodal unsurlarla kol kola giren komprador burjuvazi, bu güçsüzlüğünün üstesinden ancak şiddet araçlarıyla gelebilmekte ve iktidarını, azgın bir sömürü ve koyu bir vahşetle ancak ayakta tutabilmektedir. Dolayısıyla ülkemizde partimizin görevini, kendi siyasal faaliyetlerini olağan araçlar, mücadele ve örgüt biçimleriyle yerine getirebilme olanağı yoktur ya da yok denecek kadar azdır. Faşizmin süreğen karakteri ile halkın tepesinde şiddetini ve sopasını eksik etmediği bir yerde silahlı mücadeleden başka bir mücadele biçimi kalmamaktadır. Bu demektir ki, devrimci silahlı mücadele ülkemiz toplumunun tahlilinin doğrudan sonucu olarak ülkemize özgü koşulların zorlayıcı baskısının dolaysız sonucudur.

Evet, bizi dışımızdaki küçük burjuva örgütlerden farklılaştıran ideolojik ve siyasal ayırım çizgileri 40 yıl önce böyle ortaya konmuştu.

En nihayet bu tablonun en gürbüz yanını oluşturan bir başka şeyse, partimizin Mustafa Suphi'den sonraki elli yıllık Kemalizm kuyrukçuluğuna son veren çözümlenmeleri ve Kürt ulusal sorunu konusundaki parlak tezleriydi. Dönemin koşulları içinde bu tezler ve çözümlenmeler bulutsuz havada çakan şimşek gibiydi. Bu tezlerle büyü bozulmuş ve gerçek tüm çiplaklığıyla ortaya çıkmıştı. Partimizin daha kuruluş yıllarında ortaya koyduğu tezlerle Kemalizm'in hangi iplikten dokunduğu açığa çıkarılarak genç T.C. devletinin faşist niteliği gözler önüne serilmiş ve Kürt sorunu sahne ışıklarının önüne çekilerek ona dair resmi ideolojinin zırvaları, tarih ve mantıkla alay eden inkarcı yaklaşımları Marksizmin bakış açısıyla hallaç pamuğuna çevrilmişti.

Bu tezler o dönem için büyük öneme sahipti. Dönemin küçük burjuva ihtilalci örgütlerinin bile, Kemalizm için, "küçük burjuvazinin en sol, en radikal kesiminin milliyetçilik tabanında anti-emperyalist bir tavır alışıdır. Bu yüzden Kemalizm soldur; milli kurtuluşçudur" diyebildikleri bir dönemdi. Bu bile başlı başına Partimizin kuruluş yıllarında ne denli granit kadar sağlam bir teorik-temel üzerinde inşa edildiğini göstermesi bakımından öğreticidir. Dolayısıyla Kemalizm'le köklü kopuş ve ulusal sorun noktasındaki partimizin tezlerinin yakıcılığı büyük önemdeydi bizi diğer küçük burjuva örgütlerden nitelik olarak ayırması bakımından. Kemalizm'den kesin kopuşu sağlayamayanlar, gerek Kemalizm değerlendirmesinde ve gerekse cumhuriyet tarihinin tahlilinde küçük burjuva ufkunun ötesinde geçemediler. Elbette ki bu, küçük burjuva önderlerinin ideolojik ve politik zaafı, açmazları ve sınırlılıklarıyla dolaysızca bağlantılıydı.

Kemalizm noktasındaki "referans", dün olduğu gibi, bugün de partimizin yoldaş Kaypakkaya önderliğinde daha partimizin kuruluş yıllarında ortaya koyduğu temel tezlerdir. Partimizce kırk yıl önce ortaya konan bu tezler bugün de yakıcılığı ve dönüştürücülüğüyle elzemdir ve büyük oranda da artık çoğu kesimce kabul görmüş tezler halini almıştır.

Elbette ki partimizin parlaklığının bir başka yanı da genel olarak ulusal sorun ve özel olarak da Kürt ulusunun kendi yazgısını belirleme hakkı sorununda alışlageldik tabulara meydan okuyan duruşuydu. Kürdü yok sayan resmi ideolojinin statükocu tezlerine ve propagandasına karşın, Kürt ulusunun ayrılıp ayrı bir devlet kurma hakkını kayıtsız koşulsuz savunmasını her milliyetten emekçi halkın kardeşçe sınıf dayanışması çatışı altında savunması apayrı bir önemdeydi. Partimizin daha 40 yıl önce bu konudaki dört başı mamur tezleri, bugün için çoğu kesime pusula görevi görmektedir.

Partimizin yoldaş Kaypakkaya önderliğinde atılan ideolojik-teorik ve siyasal hattının sağlam temeli, aradan geçen 40 yıl sonra da partimizin dayanıklılığının çimentosu olmayı sürdürüyor. Onun sağlam ideolojik ve politik duruşu, kararlılığı

bu temelden beslenerek öz suyuna kavuştu. Partimiz, bu kırkıncı kuruluş yıldönümünde de bu "ilkesel temellere" dayanmayı varoluşunun koşulu saymaktadır. Zira bu temel, bugün de devrimimizin amaç ve politikalarına en soylu anahtar olmayı ve bize güç vermeyi sürdürüyor.

Bu böyle olduğu içindir ki, partimiz, tarihin ani dönemeçlerinde kaybolmayıp ayakta kalabilmiş; ve, döneçlik ruhunun her yanı sarmaladığı bir mecrada bile ne ideolojik hattından bir santim gerilemiş ve ne de politik formasyonunda bir aşınmaya meydan vermiştir. Onu, burjuva-feodal devlet ve karşı-devrimin ideolojik saldırıları karşısında sağlam kılan bu sağlam temel, bugün de dayanağımız, fenerimiz ve pusulamız olmayı sürdürüyor.

Tarih ve düşman tarafından geri püskürtüldüğümüz dönemlerde de, geçici yenilgi dönemlerinde de, toplumsal evrimleşmenin ani dönemeçlerde de teorik olarak en doğru olan şey, yolu şaşırılmamak ve dayana geldiğimiz siperlerden, devrimci geleneklerimizden, alışıla geldik sloganlarımızdan ve, temel programımızdan vazgeçmemektir. Çoğu devrimci örgüt ve partinin yönsüzlük ve güvensizlik içinde yolunu şaşırıldığı verili dönemde, partimiz daima daha kuruluş yıllarında program nitelikli temel teorik tezlerine bağlı kalarak devrimci Marksizm'de direnmiştir.

Tüm toplumsal yaşamın çok çeşitli alanlarında tüm değerlerin yeniden değerlendirilmeye tabi tutulduğu uzun zamana yayılan gericilik yılları ve evrensel tasfiyecilik sürecinde partimizi ayakta tutan ve mücadelesinde ona güç veren tam da yukarıda sözünü ettiğimiz bizi diğer küçük burjuva ihtilalci örgütlerden farklılaştıran ideolojik ve politik ayırım noktalarıdır. Partimiz TKP/ML, ideolojik-politik kararlılığını tam da az önce sıraladığımız tezlerden almaktadır. Tam da 40 yıldır ısrarla ve komünist bir inatla savunduğumuz bu temel-teorik hattımızdır bizi ayakta tutan ve bize zihinsel gıda sağlayan şey.

Partimiz TKP/ML, 21. yüzyılın bu ilk çeyreğinde kuruluşunun 40. yıl dönümünü halk savaşının alevleri arasında adımlarken,

eğer bunca yıldır gerilla savaşındaki ısrarını koruyorsa, ve eğer neo-liberalizmin arz yuvarlağının her santimetre karesini kapsayan zehrine karşı kararlıca karşı koyabilmişse, ve eğer evrensel tasfiyeciliğin tahribatları karşısında ideolojik olarak savrulmadıysa, bu, onun daha kuruluş yıllarında kan ve ateş altında kalıba döktüğü temel teorik tabanı üzerinde yükselmesindedir. Partimizin ideolojik kararlılığı ve politik dayanıklılığının gücü tam da bu temel sayesinde olmuştur.

Devrim ve sosyalizme karşı fırtına bulutlarının toplandığı, lehteki etmenlerin ancak ağır aksak olgunlaşmaya başladığı bu çetin dönemde, evrensel tasfiyecilik ve burjuva gericiliğin çok yanlı ideolojik ve pratik saldırısıyla, ihanetler, yalpalamalar ve iç tasfiyeciliğin yarattığı dejenerasyonla sıkıştırılmış, geriletilmiş ve güçten düşürülmüş de olsa, partimiz TKP/ML, bunca yıldır sınavdan geçen teori ve pratiği üzerinden denenmiş komünist kimliği ile bu zor geçidin zor anlarını aşmaya muktedir yegane komünist partidir.

Partimizin bugün terazinin kefesine yeterince ağırlığını koyamamış olması, onun, iktidarı uzun süreli ve dağınık halk savaşıyla zaptetme iddia ve inancına helal getirmez. Zira, bizler şunu çok iyi biliyoruz ki, doğru çizgi her zaman ve her koşulda zafer getirmez. Bunun için subjektif ve objektif koşulların, iç ve uluslararası durumun devrim için elverişli ortamı sağlaması gerekir.

Lenin ısrarla yinelemiştir ki, önemli olan tutulan yolun doğruluğuna olan inançtır. Yüce bir amaç mucizeler yaratan devrimci enerji yaratmadan edemez. Çelişkilerin kavşağı halindeki ülkemizde bu çelişkilerden doğan devrim lavlarının yükselmesi uzun zamana da yayılsa hiçbir toplum bundan kaçınmaz. Zira sınıflara dayalı her toplum kendi yıkılışının araçlarını üretmek üzerine kurulmuştur. Bu, tarih tarafından tanıtlanmış bir toplumsal bir gerçektir. Aslolan, ideolojik ve politik kararlılıkla tutulan yolda ısrarla yinelenen bir kavgayla yürümektir.

Tarih bir çok kez tanıtlamıştır ki, emeğin köleleştirilmesi

üzerine kurulu sistemler kendi gelişmesinin taşıdığı kaçınılmaz çelişkilerin ağırlığı altında yok olacaktır. Şurası bir gerçektir ki, üretici güçlerle bu güçlere tekabül etmeyen ve bunun giderek sonuna gelen üretim ilişkileri arasındaki çelişkiden doğan büyük tarihsel günü yakınlaştırmada partimiz üzerine düşeni mutlak biçimde yerine getirecek denli teorik ve pratik donanım zenginliği, kararlılığı ve cüretine sahiptir. Onun bunca yıllık pratiği buna en tartışılmaz kanıttır.

Fakat şu da bir gerçektir ki, dünya proletaryasının 40 yıllık sınavdan geçmiş Türkiye kurmayı olarak partimiz TKP/ML, kavgasını daha da büyütmesi önünde iç engellerle de, eksikliklerle de kuşatılmıştı.

(III)

40 Yıllık Savaşımında Partimizin Durduğu Yer

Eğer bir parti kırk yıllık ömründe devrimci bir savaş aleti olarak burjuva-feodal faşist devletin asker-sivil kuşatması altında yasa dışılığın dar, çetin ve ağır koşullarında kavgaya girişmişse, ve üstelik bu parti çoğu kez iç ve dış frenleyici engellerle daraltılmış, geriletilmiş ve güçten düşürülmüşse; bu demektir ki, böylesi koşullardaki bir parti ne hatasız olabilir ve ne de başarısızlıklar, yanılgılar, falsolar ve yol kazalarından bağışık kalabilir. Bilinir ki, zorlu bir meydan muharebesi meydanına çıkmış bir partide başarıları ve taktik zaferleri, başarısızlıkların ve görelî yenilgilerin izlemesi kaçınılmazdır. Türkiye ve dünya devriminin geleceğini hazırlama mücadelesi gibi amansız ve zorlu bir devrimci savaş veren bir partinin başarısızlıklardan, kusurlardan bağışık kalması yalnızca mucize olabilir.

Şu bir gerçektir ki, partimiz TKP/ML, gerek Uluslararası Komünist Hareket arasındaki saflaşmada durduğu yer açısından, gerek evrensel tasfiyeciliğe karşı sağlam ideolojik duruşunda ve gerekse komünist kimliğini koruması ve bu kimliği ile devrimimizin amaç ve fikrine getirdiği çözümlerdeki ısrarı ve gerekse parti içi hiziplere karşı verdiği kararlı mücadele hattıyla her daim sağlam bir temel üzerinde durmasını bildi. Ve dahası;

o, anlı-şanlı örgütler ve gerilla güçleri liberal işçi siyasetinin birer taşıyıcısı durumuna düşüp, devrimci teori ve pratiği düzen içine hapsederken, devrimci MLM teorisinin granit kadar sağlam temeli üzerinde durmada asla tereddüde düşmedi. Ama ne ki tüm bunlara karşın, ne halkın beklentilerine yeterince köklü bir yanıt olabildi ve ne de gerilla savaşında istenilen düzeyi yakalayabildi.

Partimiz TKP/ML, 1972 Nisan'ında kurulduğundan bu yana ki bunca yıllık savaşımında hem "kendisini" ve hem de tüm "toplumsal ilişkileri" değiştirme mücadelesinde kendisini güçten düşüren hatalar yaptı, yanılgılar içine sürüklenerek görelî başarısızlıkların girdabına sürüklendi ve; derin, zengin ve kendisine özgü olan savaş çizgisini hem teorik-taktik ve hem de pratik olarak kalıba dökerek uygulamada bize pahaliya mal olmuş deneylere karşın, sınıf ve komşularının bize bağladığı umutlara gerçek bir yanıt olamadı. Ama elbette şu da bir gerçektir ki, partimiz başarısızlığa uğradığında da ağlayıp sızlamadı, devrimci teori ve pratiğini gözden geçirmek gibi bir yola girmede, ideolojik politik hattını burjuva saflara iltihak üzerinden asla sorgulamadı.

Partimizin hatalar, yanılgılar ve başarısızlıkları da içeren uzun süreli kavgası; halkın beklentilerine yeterince yanıt olmasa da, gerilla savaşında tetik seslerini yeterince yoğunlaştırmasa da, burjuva-liberalizmine dümen kırarak süregelen bir biçimde "anayasal budalalıklara" alkış tutarak MLM'nin üzerine çarpı işareti koyan "tatlı su devrimcilerinin" ve örneklerin yüz kızartıcı duruşundan ve düzen içi yakarmalarından bin kez daha yüce, daha değerlidir.

Partimiz, dört başı mamur bir teoriye, yolunu aydınlatan sağlam bir MLM ideolojiye, kendisine devrimin kapılarını açacak olan uzun süreli savaş stratejisine karşın, 40 yıllık sınıf mücadelesinde olması gereken yere ulaşmada başarısız kaldı. Bundanşuanlaşılmalıdır ki, partimiz tarihe devrimle müdahalede kat ettiği mesafe, durduğu yer, olması gereken yer değil; silahlı mücadelenin günümüzdeki devrim aşamasının temel biçimi

olan gerilla savaşına süreğen bir karakter kazandırmada ve dahası onu kendi ülke koşullarımızın somutuyla kaynaştırmada başarısız kaldı; devrim kitlelerin eseridir tezini yaşayan gerçek haline getirmede yeterli olmadı. Çünkü partimiz, partimizin temel ilkelerini yeni dönemin, Kaypakkaya sonrası dönemin pratik görevleriyle, yeni koşulların ve sınıf mücadelesinin yeni tecrübelerinin yeni ve özel görevleriyle birleştiremedi.

Elbette ki başarısızlıklarımız yalnızca savaşçı parti niteliğini yakalayamamamız değildi; süreğen bir önderlik kurumunu oluşturamamamız değildi; ama aynı zamanda çok önemli bir noktayı, her somut durum için taktik bir politika üretmede de, tasfiyeciliğe karşı verilen mücadeleyi evrensel tasfiyecilikle ilişkilendirip ona karşı etkili ve tam geliştirilmiş bir ideolojik mücadele vermede de ve daha da önemlisi devrim kitlelerin eseridir düsturunu ete-kemiğe büründürmede de; dört dörtlük bir örgüt yaratmada da, parti içi siyasal cenkleşmelerde de yeterince başarılı olmadık; partinin henüz yeterli deneyim ve siyasal bilince sahip olmadığı durumlarda başarısızlıklardan kaçınmak mümkün olamazdı.

Pek tabii ki bu yalnızca partimizin kusuru değildi; evet işin esası bize aitti. Nedir ki, anın lehte olmayan tarihsel koşulları, bu koşulların ağır gölgesinin örgüt üstündeki ağırlığı ve üstelik 12 Eylül gibi ağır bir silindirin ve sonrasında kuzeyden esen Gorbaçov rüzgarının evrensel tasfiyeciliği adam akıllı besleyerek arz yuvarlağını sarmalayan bu ikinci açık genel saldırının tüm devrimci hareket ve bu arada bizim üzerimizden geçerken yarattığı son derece kahredici tahribat ve hala sürmekte olan felaketsel sonuçları, bu başarısızlıklara çanak tuttu. Burada temel sorun, başarısızlıkları başarıya ve yenilgileri zafere dönüştürmede de istenileni yakalayamamamızdır.

Tüm sorun, bu başarısızlıklardan, hatalardan ve falsolarımızdan ders çıkarabilmektir.

Ne demişti Lenin: “Bir siyasal partinin kendi hatalarına karşı tutumu, bir partinin ciddiyetinin ve sınıfına ve emekçi kitlelere karşı görevlerini gerçekten yerine getirmesinin en önemli ve

en doğru kıstaslarından biridir. Bir hatayı açıkça kabul etmek, nedenlerini ortaya çıkarmak, hataya yol açan koşulları adamakıllı tahlil etmek, hatayı düzeltmenin yollarını adamakıllı incelemek –ciddi bir partinin özelliği işte budur; yükümlülüklerinin yerine getirmesidir, sınıfı ve sonra da kitleyi eğitmesidir.”

Partimiz TKP/ML'nin 8. konferansının soruna getirdiği yanıtlarla iç eksikliklerini ve kendisini kuşatan hata ve iç engelleri aşmada, kendi iç gerçekliğini tanımada hatırı sayılır bir mesafe almış, ama ne ki, uzun zamana yayılan verili mecranın elverişsiz koşullarında alınması gereken daha çok yol olduğu da gizlenemez bir gerçektir.

Gelecek parlak ve yol aydınlıktır. Yanılgı ve yenilgilerden, görelî savrulmalardan ve tavsayan devrimci havadan umutsuzluğa kapılmadan kavgayı sürdürmektir aslolan. Geniş bir çoğunluğun zararına küçük bir azınlığın zenginleşmesine insanlık daha fazla katlanamaz.

(IV)

Derinleşen Kriz Ve Sonuçları

Partimizin kuruluşunun 40. yıl dönümünde yerküre kronik bir krizin pençesi altında kapana sıkışmış durumda. Bu sıkışmışlığın yarattığı nefessizliğin önüne geçebilmek için sisteme yapılan her yapay aşu gelecekteki daha güçlü bunalımların tohumlarını ekmekten başka işe yaramıyor. Zira, Marx'ın daha birkaç elli yıl önce kapitalist toplumun ekonomik hareket yasalarını açığa çıkardığı anıt eseri Kapital'de ortaya koyduğu gibi, “kapitalist üretimin gerçek engeli sermayenin kendisidir”. Tüm bir genişleyen yeniden üretim ya da geniş ölçekli kapitalist üretim, sermayenin krizinin ve kapitalizmin çelişkilerinin süreğen bir yeniden üretiminden ve onlara, rekabet ve kredi üzerinden daha büyük bir derinlik ve genişlik kazandırmaktan başka bir şey değildir. Verili kriz, kapitalist toplumun kendi gelişmesinin taşıdığı çelişmelerin zorlayıcı baskısının sonucudur. Kriz dalgalarının “dönemsel olarak” geri gelmesi bu sistemin doğası gereğidir.

Bu kriz, 2008 yılında tepe noktasına varan ekonomik ve mali krizin besleyip büyüttüğü ve onunla kopmaz bağlarla bağlı olan, kapitalizmin genel krizinin kolları arasında gelişip tüm bir Avrupa ve ABD'yi sarmalayarak sistemin geleceğini sorgular noktaya getiren kriz, sermayenin egemenliği üzerine inşa edilmiş kapitalist üretim tarzının, gelişmesinin iç sınırlarına gelip dayandığının yeni bir kanıtını sunarak, sistemin "yaşam alevini" sorgular hale getirdi.

Bir yandan kredi derecelendirme kurumlarının ABD de dahil olmak üzere Avrupa ülkeleri bankalarının ve bazı ülkelerin (buna ABD'de dahildir) kredi notunu düşürmesi ve gözlem altına alması, ABD örneğinde olduğu gibi altından kalkılamayan bütçe açıkları, Avrupa örneğinde olduğu gibi çöküşün eşliğine getiren dağ gibi yığılmış borçlar ile sistemi sertlikle vurdu bu son kriz.

İrlanda, Yunanistan, İspanya, Portekiz, İtalya gibi ülkeleri güçten düşürüp, tüm bir euro bölgesinde kaos ve keşmekeşe yol açarak Avrupa Birliği'nin temelinde yer sarsıntısı yaratarak onun varlığını tehdit eden kriz, dünya ekonomisinin motor gücü ABD'nin de fena halde ateşini yükselterek, sistemin, çözüm reçetelerinin git gide tükenerek güçten düştüğüne işaret ediyor. Verili kriz öylesine sarsıcı ki, krizle birlikte Avrupa Birliği'nin "saklı olan" iç çelişmelerinin tümüyle açığa çıkmasına yolu açarak Avrupa Birliği'nin zayıflıkları ve gelişme sınırları, güçsüzlükleri ve yeteneksizlikleri bütünüyle gün ışığına çıktı. Öylesine ki, Yunanistan'da açığa çıkıp onu çöküşün sınır taşına taşıyan ve son derece yaşamsal önemdeki "borç krizi" üzerinden açığa çıkan çelişme ve uzlaşmazlıklar Avrupa Birliği'nde dereceli kutuplaşmalara, hırlaşma ve dalaşmalara yol açtı.

Yunanistan, Portekiz, İspanya gibi krizdeki ülkelerin AB'nin para birliği bölgesinden atılarak geri kalanlarla yola devam edilmesi gibi öneriler de dahil AB'nin geleceğini masaya yatırarak denli ağır bir krizdir yaşanan. Tam da bunların tartışıldığı bir sırada "Birlik" in üçüncü büyük ekonomisi İtalya'nın iki trilyon euroya varan borcuyla iflasın dar koridorunda beklemeye koyulması işleri daha da karmaşıktı. Ama dahası da vardı:

Ve neticede hem Yunanistan ve hem de İtalya gibi ülkelerdeki kriz bu ülkelere yapılacak olan yardımlarla ve daha da önemlisi bura işçi sınıfı ve emekçi halkının sırtına yüklenen ve daha da yüklenecek olan son derece ağır "tasarruf paketlerinin" onaylanmasıyla görel olarak da olsa hem krizdeki ülkelere ve hem de "Birlik" e geçici bir nefes borusu oldu –yapay solunum araçlarıyla da olsa.

Bu ülkelerdeki verili kriz, siyasal cephede üst üste çatırtılara yol açarak Yunanistan, İtalya' ve İspanya'da Papandreou, Berlusconi ve Zapatore önderliğindeki hükümetlerin yıkımına yol açarak AB'nin amaçlarına bütünüyle uygun liderlerin ve hükümetlerin Birlik" in zorlayıcı baskısıyla kurulmasını sağladı. Ne ki, "Birlik" içindeki tartışmalar dinmek bilmiyor. İflasa sürüklenen ülkeleri AB'den atmakla (ki bu AB'nin sonu olur), onlara finansal yardım sağlamak (ki buna AB'nin gücü yetmez; hele hele İtalya gibi büyük ülkeleri kurtarmak söz konusu olduğunda bu tam bir kumar olur) arasındaki çelişki içinde sarkaç gibi gidip geliyor Avrupa Birliği –şimdilik tercihini kurtarmadan yana koysa da. Kaldı ki, 440 milyar euro tutarındaki Avrupa Finansal İstikrar Fonu (EFSF)'nun bin milyar tutarına yükseltilmesi gibi öneriler gerçekleşse bile bu çaptaki bir kurtarma fonu da büyük ekonomilerdeki gediği kapatmaya yetmeyecektir.

Ama ne ki durum bununla da bitmedi: AB ülkelerinin ve daha da önemlisi euronun yazgısını belirleyen ve Aralık başında yapılan AB toplantısında İngiltere'nin Almanya ve Fransa öncülüğünde alınan euroyu kurtarma planı kararlarına katılmayarak kendisini dışarıda tutması işin tuzu biberi olmuş durumda. Birlik'in dikişleri bir türlü tutmuyor.

ABD'nin de daha 2008 yılında doruk noktasına ulaşan enşanlı sanayi ve mali krizin yarattığı altüst oluşların yükünün altından henüz kalkmamışken, bu kez de devasa boyutlara varan bütçe açığı, kitlesel boyutlara varan işsizlik ve büyüme oranlarındaki daralma ve en nihayet 15 trilyon doları aşan borç batağıyla hala dünya ekonomisinin motor gücü de olsa, fevkalade güçten düşmüş durumda. Gemiye borçla yüzdürmeye

çalışıyor. Tıpkı Avrupa ülkeleri gibi.

Başta ABD olmak üzere gelişmiş ülkeler "borç içinde refah" çizgisin yıllar yılı uygulaya geldiler. Gerek devlet borçları ve gerekse hane halkı başına düşen borç miktarındaki artışın ulaştığı düzey, sistemi sonu gelmez bir kaosu içine çekti ve netice de kimi gelişmiş ülkelerde bütçe açığı, kimilerinde dağ gibi yığılan devlet borçları, kimilerinde cari açık öne çıkarak sistemi adeta kilitler noktaya getirdi ve sonuçta çöküşün eşliğine ulaşıldı.

Tam da burada açıklanmaya muhtaç bir nokta var ki o da şudur: Sermaye iktidarları hep bir ağızdan avazları çıktığı kadar bu krize borç krizi demektedir ve bunu finansal kriz olarak lanse etmektedirler. Birkaç yıl önce tüm dünyayı alev topu gibi saran finansal krizin yarattığı felaketli sonuçlarla sistem hala boğuşuyor da olsa, ve işin bir yanını bu da oluştursa, sistemin efendileri aşırı-üretimden kaynaklanan kronik ekonomik krizin bu borç krizindeki asıl payını ısrarla yadsıma yoluna gidiyorlar. Eğer bu bir borç krizi ise, ya da kimi yerlerdeki gibi işin içinde çok ciddi biçimde cari açık sorunları varsa bu borçlar ve cari açık neden dağ gibi büyümüştür sorusunu sormak gerekir.

Devlet neden cari açık vermiştir: Çünkü ihracattan fazla ithalat yapmıştır. Bu demektir ki, fazla ticaret yapılmıştır. Fazla ithalat üzerinden yapılan ticaret fazla meta ithalatı ve dolayısıyla aşırı üretim demektir. Aşırı ticaret, aşırı üretimi genişletmiş ve bu da sistemi borca ve altından kalkılamayacak denli cari açık vermeye sürüklemiştir. Anlaşılır ki, cari açık ya da devlet borçları ürettiğinden çok tüketen toplumların başlarına sardıkları bir beladır ve bunun nedeni aşırı üretimin kendisidir. Azami kapitalist karı elde etme hedefleyen sermaye, üretim kapasitesini son sınırına dek genişletir, bu da krize neden olur.

Borç sorunu ise 2008 yılındaki krizin sonuçlarıyla ilişkilidir. O dönem devlet eliyle sisteme kurtarma paketleri üzerinden yapılan ve milyarları bulan mali yardımların zaten borç içinde yüzen ülkelerde devasa devlet borçlarına yol açtığı ve bunun da artık taşınamayacak sınıra vararak tek tek ülkeleri adıma

adım sarmalayan krizi besleyen temel nedenlerden olduğu saptamalıyız.

Şurası artık görünen bir gerçek ki, sermaye, ensesinde kaosu mayalayan ve ağırlaşarak genişleyen krizle birlikte hem daha uzun süre yaşayamaz ve hem de insanlık emperyalist haydutluğa, yağma ve köleleştirmeye dayalı emeğin köleleştirilmesi üzerine kurulu sermaye iktidarlarına daha fazla katlanamaz noktaya gelmiş bulunuyor. Ve en nihayeti, krizin çöküşle sonuçlanması, krizi kontrollü bir biçimde yönetmek tablosunun bir bileşeni olarak her daim sermayenin tepesinde keskin kılıç olarak sallanmayı sürdürecektir.

Sermayeye dayalı düzenler üst üste binen kriz dalgalarının kuşatması altında sıkışmış halde. Öte yandan krizle sefaletle sürüklenen kitlelerin artan öfkesi direnişe dönüşerek ABD'de Wall Street'in, New York'taki Zuccotti Parkı'nın aylardır işgaline, Yunanistan'da ise apaçık sokak çatışmalarına dönüşerek küçük bir azınlığın zenginleşmesi uğruna insanlığın çoğunluğunun ve en başta da sınıfın yoksullaşmasına daha fazla katlanamayacaklarının işaretlerini veriyor.

Dünyanın her yerinde, New York'tan Tel Aviv'e, Yunanistan'a, İngiltere ve dünyanın geri kalan çoğu alanına dek gelişen isyan hareketi, bu katlanılamaz düzenlere karşı yığınların uyanışı giderek kitlesel karakter kazanmaya başladı bile. Yıllar yılı sermaye sisteminin merkez üssü ABD'ndeki yığınların ölü sessizliği bile yerini "Öfkelilerin" hareketliliğine bırakarak kapitalist dünyanın "efendilerine" korkulu düş yaşatmaya devam ediyor. Ya Yunanistan? Aylardır dinmek bilmeyen bir özveri ve kararlılıkla, direngen ve direşkenlikle ayağa kalkan yunan işçi ve emekçi kitleleri on binlerle adeta sokakları işgal etti. AB'nin direktifiyle uygulamaya koyulan "tasarruf paketleriyle" iktisadi ve sosyal yıkıma uğrayan sınıf ve emekçiler, Yunanistan'ı süregelen bir direnişin merkezi haline getirdi bile.

Sokak gösterileri ve direnişler emekçiler için fevkalade bir okul olmayı sürdürecektir ve halklar emperyalist barbarların

yaptırımlarına ve iç gericiliğe karşı çareyi devrimcileşmede arayacak günlere doğru adımlıyor. Şurası bir gerçek ki, üst üste gelen kriz dalgalarının kolları arasında hem ABD ve hem de AB'de sistem kendisine uykusuz geceler geçiren "sokak ejderhasını" durdurmaya güç yettirmeyecektir; tıpkı üretici güçleri yönetmeye güç yettirmeyeceği gibi. Ve dahası: dinmek bilmeyen kronik kriz sarsıntıları apaçık bir biçimde ve büyük bir açıklıkla tanıtlamıştır ki, sermaye yönetemiyor ve meta üretimine dayalı kapitalist sistem ile, onun üretim, dolaşım ve değişim tarzıyla daha uzun süre sistemi ayakta tutmak artık son sınırına dek gelmiş bulunuyor.

Bu, sermayenin, gelişmesi içinde kendisiyle girdiği süreğen çatışma ve onun sonuçlarıdır. Üretimin toplumsal bu üretimin sonuçlarının kapitalist niteliği arasındaki uzlaşmazlığın var olduğu bir tabloda krizden kurtulmanın tek yolu, üretici güçlerin sermaye karakterine proletarya önderliğinde toplumsal bir karakter kazandırmaktır.

Dünya tarihsel bir huzursuzlukla kaynama halinde. Şeyler karşısına dönüşüyor. Yıllar yılı direniş geleneği olmayan, ölü sessizliğindeki Arap dünyası bile isyan hareketleriyle ayağa doğruldu. Bura halkları dinin sersemletici etkisinden, bu "aldatıcı mutluluktan" kurtulmamış olsa bile, bu isyan hareketleri, emperyalizmin emrindeki kurulu düzenlerde fitili ateşleyerek direniş yolunu göstermiş olması bakımından, gözlerle gerçekler arasındaki tül perdesini çekip alması açısından son derece tarihsel önemde bir olaydır.

Dünya insanlığı artık eskisi gibi kolay yürüyen bir süreçle emperyalistler ve suç ortağı gericiler tarafından sömürülemeyecek, köleleştirilemeyecek. Kapitalizmin tarihsel çöküşünün yerini siyasal çöküşe bırakmasına yolu açan lehteki etmenler her yerde son hızla çoğalıyor ve terazinin kefesinin sınıf ve komşularından yana ağırlığını koyacak günler, Afrika gibi sefaletin ve acının en katlanılamazını çeken ülkelerde ruhunu bedeninde tutacak kadar yiyecek bulamayan çoğunluğun ateşlenmeye hazır patlayıcılar yığını haline geleceği günler

mutlak bir biçimde yakınlaşıyor. 21. yüzyılın ilk çeyreği bu mecraya doğru son hızla sürüklenmekten kendisini kurtaramaz.

Kurtaramaz çünkü, meta üretimine dayalı kapitalist üretim sürecinin, üründen metaya, metadan paraya, paradan sermayeye, sermayeden onun merkezileşmesi ve yoğunlaşmasına gelişme sürecinin, sistemin çelişme ve uzlaşmazlıklarının devasa boyutlarda yeğinleşmesinden ve krizden çöküşe giden süreçten başka bir şey olmadığı tarih tarafından bütünüyle doğrulanmıştır. Sistemin efendilerini endişeye sevk eden de budur. Zira son 2008 krizi, meta ekonomisine dayalı kapitalist sistemi "pazar aracılığıyla" yönetme düşüncesini bir kez daha bütünüyle boşa çıkarmıştı.

ABD başta olmak üzere emperyalistler ve yerli suç ortaklarının yağmalama ve köleleştirme politikaları, soygun ve sömürü açgözlülükleri her yerde halkların direniş duvarına toslayarak emperyalist haydutları ve suç ortaklarını zorluyor. Asya Pasifik'te Maoistlerin önderliğinde gelişen uzun süreli ve dağınık halk-gerilla savaşından tutun da, Orta Doğu'daki halkların kararlı direnişine kadar, oradan Afganistan, Irak, Pakistan'da yolu açan mücadeleyle örülen tüm direniş barikatları, "efendilerin" artık eskisi gibi "alttakileri", "lanetlileri" dilediği gibi sömüremeyeceğinin en sağlam işaretleri olsa gerektir.

ABD ve Avrupa'da sokaklar ayakta, öfke seli dorukta, yığınlar tetikte. Kapitalist ülkelerdeki yığınlar artık eskisi gibi yaşamak istemiyor. Her şey karşısına dönüşüyor. Sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde isyanlar, toplumsal mayalanma hız almış durumda. Kapitalist sistem, kendisini kuşatan baltalayıcı etkenlerden kurtaramayacaktır.

Devrim ve devrimci girişimlerin yokluğuna karşın, kapitalizm kendisini sonunu hazırlayan etmenlerle tam bir kuşatma altında ve yığınlar son hızla ona dair beslenen umutlardan uzaklaşan bir sürece girmiş bulunuyor. Tüm sorun, son krizin yarattığı fırsatlardan, bugüne dek hiç sokağa inmemiş kitleleri bile içine çeken büyük ehemmiyete sahip bu kitlesel direnişlerden ve de sefaletle itilen kitlelerin her yerde mayalanma halinde olduğu

bu özgün mecranın yarattığı lehteki olanaklardan sınıf ve ona önderlik etmeyi hak kazanmış Öncüsünün çıkartacağı derstir.

Devrimci Öncü, arz yuvarlağını kapsayan bu toplumsal mayalanmadan doğan halk hareketini örgütlemek ve ona bilinç taşıma görevini yerine getirip bu tarihsel fırsatı devrimci patlamaların fitilini ateşleyebilmek için yararlanabilecek mi? Soru budur. Bu sorunun pozitif yanıtı şimdilik gündeme girmese de, dünya emekçileri ve sınıfa yaşamı geçen her gün daha da dar eden sermaye iktidarlarına karşı insanlığın daha fazla tahammül etmeyeceği günler -son hızla da olmasa- yaklaşmaktadır. Görev, o “büyük akşama” hazırlanmaktır.

(V)

Türkiye Ve partimizi Bekleyen Görevler

Partimizin kuruluşunun bu kırkıncı yıldönümünde, Türkiye, kendisini kuşatan iç ve dış çelişmelerin ağırlığı altında kapana sıkışmış durumda. Burjuva-feodal faşist devlet ve neredeyse on yıldır onun dümenine geçmiş olan AKP hükümeti Türk milliyetçiliğiyle harmanlanmış dinciliği “ileri demokrasi” sosu ile servis ederek kendisini kuşatan çelişme ve uzlaşmazlıkların biriktirdiği ateş yüklü bulutlardan kurtulmaya çabılıyor. Ne ki o, toplumsal bir patlamanın fitilini ateşleyecek olan bu bulutların felaketli sonuçlarından kaçınmaz. Ne yapay araçlarla önlenmeye çalışılan ekonomik bunalımdan, ne ateşlenmeye hazır toplumsal patlayıcılar yığını halini almış olan Kürt ulusal sorunundan ve ne de sınıf ve komşularının haklı ve meşru mücadelesinin gelecekteki toplumsal sonuçlarından kendisini kurtaramaz.

AKP'nin efendisi emperyalistlerden aldığı destekle, bir yandan “insan kendi çevresinde dönmediği sürece insanın çevresinde dönen aldatıcı bir güneşten” başka bir şey olmayan din kloroformu ile, öte yandan da MHP'den ödünç aldığı Türk milliyetçiliği kartı ile toplumu kamçılayıp kışkırtarak Kürt-Türk boğazlaşmasına, alevi-suni gerginliğine yolu açacak olan yola girerek ve hem de ülkeyi halklar hapisanesine, toplama

kamplarına çevirerek saltanatını sürdürme peşinde. Fakat bu durumun daha uzunca bir süre devam etmesine sefalete itilen kitleler müsamaha etmeyecektir. Dünyada olduğu gibi, ülkemizde diyalektiğin gereği olarak her şey karşıtına dönüşmeye başlıyor. Zira sınıflara ve uzlaşmazlıklara dayalı her toplum kendi yok oluşunun araçlarını üreterek sonunu hazırlar. Ülkemiz toplumu bu diyalektik yasadan bağışık değildir.

Yarı-sömürge, yarı-feodal sosyo-ekonomik yapının ağırları içinde ayakta duran bir ülke, bir kere ve her şeyden önce bu statüsüyle kendisini çepeçevre kuşatmıştır daha başından. Bunun sonucu olarak da emperyalistlerin çıkarlarının bekçiliği onun yazgısı olur. Türkiye'nin başına gelen de budur. Dış ilişkilerinde bağımsız olmayıp ABD başta olmak üzere emperyalizmin yarı-sömürgesi konumundaki bir ülke ancak o ülkelerin dünyadaki çıkarlarının bir aracı, bizim somutumuzda ise, ABD emperyalizminin Orta Doğu'daki stratejik çıkarlarının zaptiyeciliğinden öte bir şey yapamaz. Burjuva-feodal iktidarın, Libya noktasındaki tutumundan son Suriye olayına dek, yani neredeyse Suriye'ye savaş ilan etme noktasında getiren çizgi, ABD emperyalizminin bölgedeki çıkarlarıyla tam bir uyumun ifadesidir. Öte yandan Nato'nun füze savunma sistemi projesi için Radar üssü sorununda Türk egemen güçlerinin AKP öncülüğünde durduğu zemin ve de Kürecik'in emperyalistlere bu üs için açılması gibi yüzlerce olay bu bağımlılığın açık kanıtları olsa gerektir. Türkiye, emperyalistlerin Orta Doğudaki başta enerji ve petrol yatakları olmak üzere çıkarlarının bekçiliği üzerinden onların “ileri karakolu” olmayı sürdürdükçe her daim dış çelişme ve uzlaşmazlıkların zorlayıcı baskısından kurtulamayacak ve her daim emperyalistlerin oyuncağı olmayı sürdürecektir. Bu durum ülke için sonu belli olmayan tehlikeli serüvenlere sürükleniştir.

Öte yandan ülke içinde ekonomik çizgide sürgit devam eden ve her an patlamayla sonuçlanacak olan cari açığın dayanılmaz baskısı ve bunun devasa boyutlara varan borç dağıyla birlikte ekonomi üzerinde yarattığı basınç ve bu basıncın

yapay araçlarla azaltılması girişimlerinin hiçbir pozitif çözüm sunmaması ve tam tersine bu çelişmenin "kapının eşiğindeki tehlike" olarak her an bir çatırtıya yol açması en büyük sorun olarak yerli yerinde duruyor.

AKP, buna bir çözüm reçetesi bulamadan çaresizlik içinde kıvranıyor. Cari açığın ulusal gelire oranı yüzde onlarda seyrediyor ve buna dünyada çok az örnek var. Şimdilik en iyi örnek ve dünya birincisi yalnızca Türkiye. Ve ülke ekonomisi bunu kaldıramaz. Ama AKP ustalıkla işin bu yanını gündem değiştirerek örtbas edebiliyor. Ne var ki, ülke ekonomisi içinde bulunduğu bu gerçekten daha fazla kaçınamayacağı sınırı taşınmış bulunuyor. Burjuva-feodal devlet boynundaki bu ağır değirmen taşını daha ne kadar taşıyabilir

Dahası ve daha da önemlisi; Kürt sorunudur. Burjuva-feodal devletin dümeninde "büyüklük cinnetine" kapılmış AKP, bir yandan kendi kürdünü yaratma peşinde koşarken, öte yandan da kimyasal silahlar da dahil olmak üzere en barbarca yöntemlerle Kürt ulusal hareketine yönelmiş durumda. En legal kurumlarından en illegal kurumlarına dek imha ve inkarı dayatıyor. Tutuklamalar, saldırılar ve gözaltılar sonu gelmez bir zincir gibi uzayıp gidiyor. Bu coğrafyanın gözenekleri kan ve göz yaşı gölleriyle kuşatılmış halde.

Burjuva-feodalsistem herşeyiyle Kürdeteslimiyetidayatıyor. Kürt ulusal güçleri ise, kuruluş yıllarından beri içinde taşıdıkları zaaf ve açmazlara, bu zaafın İmralı savunmaları üzerinden daha da derinleştirilerek düzenle bütünleşme çizgisindeki eğik düzleme oturmasına karşın, yiğitlik ve kararlılıkla teslimiyete karşı direnişin bayrağına sarılmış durumdadır. Bu, içinde çok ciddi kararsızlık öğelerini taşıyor olsa da. Aslolan, bu yolda geriye bakmadan ve Kürde karşı keskin kılıcını kuşanan Türk egemen güçleri ve verili anda onların siyasal temsilcileri ve onların sivri ucu AKP ile uzlaşma yoluna asla pirim vermeden düzen dışı mücadele araç ve yöntemlerini temel alan yolda ulusal devrimci silahlı mücadelede sebat etmektir. Kürdün özgürleşmesine giden yol yalnızca budur.

Şu bir gerçektir ki, görelî ve geçici de olsa verili durumda Kürt ulusal sorunu mevcut Demokratik devrim sürecimizin önünü enlemesine keserek kendisini bütün ağırlığıyla dayatmış bulunuyor. Bu sorunun üstten burjuva çözümlüne bile tahammül edemeyen AKP'nin dümenine yerleştiği sistem, Kürt ulusal güçleri için en demokratik alanları bile işleyemez hale getirmede ant içmiş gibi. Ne ki, Türk egemen güçleri milliyetçi boğazlaşmanın bir adımlık mesafede olduğu bir mecrada bu sorunun ağırlığı altında kalmaktan kurtulamazlar. Tüm sorun Kürt ulusal güçlerinin sistemle bütünleşme çizgisinden kararlıca tornistan etmesi ve ulusal devrimci mücadeleyi bu bütünleşme çizgisinin bir aleti haline getirmemesidir.

Şurası bir gerçektir ki, burjuva-feodal sistemin içinde bulunduğu yapısal krizi, Kürt sorunu, bölgesel sorunlar vb, ile giderek karmaşıklaşmakta ve boyutlanmaktadır. Sistem bununla daha ne kadar yaşayabilir. Ne ki, sistemin dümen suyundaki AKP Türk milliyetçiliği ve dincilikle ve dahası Kürt düşmanlığıyla aldatılmış, sapıtılmış, şaşırılmış geri ve bilinçsiz kitleleri kendisine bağlayarak soluklanmaya çalışıyor. Sistemin bu en zayıf halkalarının sistemin elinde onu ayakta tutmanın aracı olarak işlev görmesi tarihin bir cilvesi olsa gerektir.

Ama biz şunu biliyoruz ki, sefalete itilen kitleler ve sınıf giderek mayalanma içinde. İktisadi ve sosyal yıkımla yoksulluğun pençesi altına itilen kitleler, memurlar, işçiler ve emekçilerin sokağı sisteme dar edeceği günler hiç de uzak değildir. Yeter ki, yığınlar dar milliyetçi önyargılardan, dini, gericilikle aldatıcı mutluluğa mahkum olmuş beyinlere vurulan zincirlerden kurtulabilsin; ve yeter ki sınıfa önderlik edecek olan Öncü kendisi ile kendisini bekleyen görevler arasındaki derin uçurumu son hızla kapatabilsin. Bunun için koşullar uygun ve durum elverişlidir. Dünya ve Türkiye'deki verili kriz, devrim ve sosyalizm gereksinimine fena halde işaret ediyor.

(VI)

Devrim Ve Sosyalizm Bir İhtiyaçtır

Meta üretimine dayalı kapitalist üretim tarzı önlenemez bir biçimde kendisini güçten düşüren çelişme ve uzlaşmazlıkların ağırlığı altında tüm çözüm reçetelerini tüketen sürecin sonuna son hızla yaklaşmaktadır. 2008 yılı krizi ve şimdilerde her yanı sarmalamış olan kriz salgını ona dair umutlarda don etkisi yaratmış bulunuyor. Üst üste binen krizin şiddetli dalgalarıyla ayakta kalma mecalini tüketmiş olan sistem, artık yönetemiyor ve üretici güçleri çekip çevirmeye güç yettiremiyor. Kapitalist sistem kriz karşısındaki tüm yeteneksizliğini bütünüyle açığa vurdu. Serbest piyasa lapasının da işe yaramadığı ve son krizle birlikte sistemi pazar aracılığıyla yönetme düşüncesi bütünüyle iflas etti. Sistemin savunucuları bile yeni araçlara ve biçime olan gereksinimi dile getirmeye başladılar bile.

İşte tam da böylesi koşullarda, kapitalizme dair “zafer şarkılarının” yerini “yıkım melodilerine” bıraktığı bir eşikte, birkaç on yıldır gölgeye çekilmiş olan devrim ve sosyalizmin yeniden gereksinim olarak ortaya çıkması kaçınılmazdır. Zira, gizlenemez bir gerçek var ki, o da, krizin devrim ve sosyalizme olan gereksinimi işaret ettiğidir. Evet şu bir gerçektir ki, üst üste binen gericilik dalgalarıyla kolu kanadı kırılan, boynu vurulan komünist ve devrimci güçlerin bugünden yarına ve büyük bir girişkenlikle coşkun bir nehir gibi akması, devrim ve sosyalizmin eski büyü ve çekiciliğine hemen kavuşması ve dahası uzunca bir zamandır sığ sulara çekilen devrimci girişimlerin ve devrimlerin hemen yükselişe geçmesi beklenmemelidir. Ne ki, apaçık bir şey var ki o da; kapitalizmin “seçeneksizliğine” dair büyüün bozulduğudur.

Gerçekten de kapitalizm seçeneksiz mi?

Bırakalım başka şeyleri, kapitalist sistemin kronik kriz girdabından bir türlü kurtulamaması bile kapitalizmin seçeneksizliğine karşı yeterince ikna edici bir kanıttır. Öte yandan krizle birlikte kolektif olarak patlak veren kapitalizmin kör noktaları, sınırlılıkları, güçsüzlükleri ve gelişme sınırları kapitalizmi ölümsüz yapan safsatalara son vermiş, ona dair tatlı hayalleri yıkıp geçmiştir. Dahası, krizle birlikte büyüü

bozulan kapitalizmin parlak cilası dökülerek çırılçıplak kalmıştır. Böylesine bir kapitalizm nasıl seçeneksiz olabilir ki?

Çok daha da önemlisi, yaşamın yaratıcı devrimci eyleminin önümüze sürdüğü tarihi bir gerçek var ki, o da, 20. yüzyıl devrim ve sosyalizm deneylerinin, yaşamın yaşayan gerçeği olan bu yeni ve özgün pratiklerin birkaç yirmi yılı bulan tarihsel gerçeği bile kapitalizmin seçeneksiz olmadığını yeterince ve kuvvetle tanıtladı. Dünyanın üçte birinin halk demokrasisi ve sosyalizm rengine bürünmesi bütün kesinliği ve keskinliğiyle en sağlam kanıtlar demetini vermiyor muydu?

Denilebilir ki, bu pratiklerin sonradan karşıtına dönüşerek tarihsel planda bir yenilgi alması bu kanıtın aleyhine tanıklık etmiyor mu? Bu zayıf ve güçsüz kanıtı çürütmede kapitalizmin tarihinde bolca örnek var. Nasıl ki, kapitalizmin nihai zaferine giden yolda bir dizi yengi ve yenilgi döngüsü yaşanmışsa ve nasıl ki, burjuvazi orta çağ gericiliğine, feodal kurumlara karşı kazandığı zaferin akabinde yenilgiye uğramışsa, ve nasıl ki, iktidar uzunca bir tarihsel zaman içinde birkaç kez feodallerle burjuvazi arasında el değiştirmişse, tarih bu aynı yolu, bu aynı çizgiyi neden bu kez de kapitalizmin-sosyalizm yengi-yenilgi döngüsünde yaşamamasın ki. Nasıl ki, kapitalizmin önceki düzen yanlılarına karşı aldığı ilk zaferler yenilgiyle sonuçlandıktan sonra burjuvazi yeniden kendisini alt edenleri dize getirip yeniden ayağa doğrulduysa, aynı durum nihai zafere ulaşılmıncaya dek bu kez neden sosyalizm için de geçerli olmasın ki.

Zira bilinir ki, nihai zafer tek hamleden ibaret değildir; eğer böyle olsaydı tarih yerinde sayardı. Oysa tarih daima ve süreğen bir biçimde hep ileriye doğru akar; alınan yenilgiler ve yol kazaları ve de tarihin zaman zaman yolunu şaşırması, uzun tarihsel yürüyüşte yalnızca anlık, geçici olaylardır. Yeter ki, MLM dünya tarihi anlayışıyla, tarihin materyalist yorumuyla olayları tartabilelim ve yeter ki, tarihe genel tablo üzerinden bakabilelim.

Apaçiktır ki, sosyalizmin yenilgisine tıpkı öncelinin yenilgisi gibi geçici ve tarihsel bir yenilgi gözüyle bakmak gerektiği tarihin reddedilemez bir hükmüdür. Tıpkı Fransa ve İngiltere

tarihinde burjuvazinin aldığı görece yenilgilerin ardından dümene geçmesi gibi.

Tarihte hangi sınıf ve onun öncüsü hatasız, yanılı ve yenilgisiz nihai zafer elde etmiş ve iktidarını elde tutabilmiştir. Dahası ilk yenilgiden hemen sonra hangi sınıf ya da öncü hemencecik kuyruğunu bacalarının arasına kıştırıp tıpış tıpış mücadele arenasından uzaklaşmıştır. Her muzaffer devrim, yengi-yenilgi-yenilgi-yengi döngüsü üzerine kuruludur.

Alın İngiltere'yi. 17. yüzyılın ortasındaki devrimle mutlak monarşi, feodal soyluluk ve krala bağlı kilisenin etkisi ortadan kalktı. Krallık, Kral Charles-I'in kellesinin darağacında sallanmasıyla son buldu. Bu devrimden on yıl sonra, Cromwell'in ölümünün ardından bu kez Charles-II işbaşına getirildi; bunun üzerinden daha yirmi yıl geçmeden alt edilen eski sınıf yandaşları yeniden işbaşına geçmeyi başardı. Tahttan indirilen Stuart monarşisinin yerine bu kez de meşruti bir monarşi kurulacaktı. Kellesi giden kralın ardından gene krallığa geri dönülmedi mi?

Ya Fransa? Orada da tarih aynı biçimde yol aldı. Fransa da İngiltere'nin yazgısını paylaştı. Eski düzeni, Kral XVI. Louis'in kellesini alarak kendi iktidarını kuran burjuvazi bir müddet sonra yeniden aşağılara itilmedi mi? Değişimin cumhuriyetten imparatorluğa, oradan Bourbon monarşisine, bu monarşiden anayasal monarşiye ve tekrar cumhuriyete ve akabinde gene imparatorluğa ve sonrası gene cumhuriyete doğru bir çizgide med-cezirlerle yol aldığını biliyoruz.

Apaçiktır ki, bu sistemi krizlerle güçten düşüren şey, sermayenin kendisidir. Dolayısıyla üretim araçlarının sermaye karakterine kesin olarak son verilmedikçe ve bu araçlara proletarya önderliğinde toplumsal bir nitelik kazandırılmadıkça insanlığın büyük çoğunluğu bu sistem altında köleleştirilme, yağmalanma ve sömürülme üzerinden acı çekmeye devam edecektir. "Herkesin herkese karşı savaşı" olan bu düzen, üretken güçlerin ayağına pranga bağlayan "anarşi içinde anarşiyle işleyen" bu sistem, "plansızlık, rastlantı ve anarşi" temeline dayalı emeğin köleleştirilmesi üzerine kurulu kapitalist

üretim sisteminin tek seçeneği de elbetteki emeğin iktidarına dayalı "mülksüzleştirilenlerin mülksüzleştirildiği" sosyalizmden başka bir düzen olamaz.

Zira biz biliyoruz ki ve Marx tarafından bilimsel bir doğrulukla kanıtlanmıştır ki, gelişmenin belli bir evresinde bir önceki topluma seçenek olan kapitalist sistem, gelişmesinin belli bir evresinde o ana dek geliştirdiği üretici güçlerin gelişmesi önünde gerçek bir engel olmaya başlar ve böylece varoluş nedeni ve tarihsel işlevi olan şeyin, toplumsal emeğin üretici güçlerindeki gelişmesinin karşısına dikilerek onlara yönetemez duruma düşer ve böylece gelişmesinin son sınırına dayanır; ve bu, meta üretimine dayalı kapitalist sistemin "son saati" olur. Onu tehdit eden siyasal ve toplumsal nedenler bir yana, sistem, istediği kadar krizin açığa çıkardığı yırtıkları ve büyük yarıkları yapay araçlarla yamamaya çabalasın, üst üste binen kriz dalgalarıyla bu yola son hızla sürüklenmiş bulunuyor. Her şeyin celladı olan sermaye, gelişmesi içinde, kendi celladı olmaya doğru ilerliyor.

Tüm sorun, kendi anti-teziyle eyerli olan sistemin tarihsel çöküşe sürüklenişinde örgütlü ve bilinçli sınıf ve ona önderlik edecek olan devrimci partilerin bu tarihsel fırsatı değerlendirmedeki dağınık ve kaotik karakteridir; verili sürece müdahalede içinde bulunduğu içler acısını durumun hala aşılammış olmasıdır. Dünya proletaryasının bilinç ve örgütlenme düzeyi, krizden devrimle çıkmanın önündeki en büyük engeldir.

Devrim ve sosyalizm gereksinimdir. Bundan bir an dahi şüphe edilemez. Davamız haklı ve meşrudur. Israrla yineleyelim ki, tarih ve düşmantarafından gerilere, vadilere savrulduğumuzda da, aldığımız çok acı yenilgi anlarında da aslanan şey, temel programımızın ve davamızın tarihsel haklılığı ve meşruluğuna olan inancımızı kuvvetle korumamız ve yılgınlığa kapılmamızdır. Dönemlerinde karşılaştıkları onca güçlüklere ve neredeyse her gün bekledikleri devrim beklentilerinin boşa çıkmasına karşın, Marx ve Engels, davalarının tarihsel haklılığı ve siyasal

meşruluğundan asla şüpheye düşmediler ve yaşamlarını, son nefesine dek özveri ve kararlılıkla o ölümsüz davaya, devrim ve sosyalizm davasına adadılar. Zira onlar da biliyorlardı ki, nasıl ki, kapitalizm bir doğa yasasının zorunluluğuyla bir önceki toplumdaki kaçınılmaz bir biçimde doğduysa (çünkü sınıflara ve uzlaşmazlıklara dayalı her toplum her daim kendi yok oluşunun unsurlarını üretir), sosyalizm de kapitalizmin bağrından kaçınılmaz olarak doğacaktır; tarih ara sıra büyük gerilemeler gösterse de önlenemez bir biçimde devrim ve sosyalizme doğru yol alıyor. Bu yasa ne denli doğru ise, bir devrimin de hiçbir zaman kendiliğinden gelmeyeceği bir o kadar doğrudur.

Stalin'in sözleriyle, "zafer hiçbir zaman kendi kendine gelmez; her zaman sökülüp alınır."

İşte tüm sorun da burada yatmaktadır.

Evet, zaferi sökülüp almak gerekir. Kapitalist sistemin krizle kaosa gömüldüğü, sefaletle itilen kitlelerin her yerde bir mayalanma halinde olduğu, üretici güçlerin kapitalist kabuklarıyla bağdaşamadıkları noktaya doğru son hızla itildikleri, krizin devrim ve sosyalizme olan gereksinimi fevkalade işaret ettiği, arz yuvarlağının emperyalizm ve dünya gericiliğine karşı ayağa kalkarak dünyanın ateşini yükselttiği anın bu özgül koşulları, zaferi çekip almada arkamıza alabileceğimiz elverişli tarihsel fırsatlar sunuyor. Çanlar kapitalizm için çalıyor.

Kuruluşunun 40. yılında Partimiz TKP/ML'nin Kavgasında
Türkiye Devriminin Geleceği Var

Sistem, kendisini nefessiz bırakan etmenlerle kuşatılmış halde. Tüm sorun, devrimin öznel koşulları ile bu elverişli nesnel koşullar arasındaki dengesizliği aşmak ve aradaki derin uçurumu çarçabuk kapatan yola büyük bir kuvvetle sarılmaktır. Bu sarılmada aslolan, öznel güçlerin durumudur. İşimizi ne denli iyi yaparsak bu ara o denli çabuk kapanır. Kavgasında dünya ve Türkiye devriminin geleceği yatan partimiz TKP/ML'yi bekleyen son derece önemli görevler önümüzde duruyor. Bu görevin esası, hiç şüphesiz ki, geleceği devrimle kazanmaktır.

Kendi özgülümüzde ise halk-gerilla savaşında kökleşmek; bu savaşı kitlelerin ateşi içinde yıkamaktır. Partimizin "yaşam alevi"nin sönmemesi yalnızca, ama yalnızca buna bağlıdır.

Sürekli yinelenen gerileme dalgalarını aynı kesinlikle ilerleme dalgalarının izlemesi kaçınılmazdır. Durum değişiyor, şeyler karşısına dönüşüyor. Evet, burjuva ideolojisi ve yaşam tarzı yığınların ve sınıfın etine kanına da sinmiş olsa, sınıf, burjuvazinin kendisine sunduğu kısıntıları "keyifle tüketerek" sefaletle sürüklenen kitlelerin acılarından ve devrimci ruhundan kopmuş da olsa, refah toplumuna denk düşen sakin yaşam koşullarıyla yığınlar sapıtılmış, şaşırılmış ve aldatılmış da olsa "durum değişiyor", en yalıtılmış kesimin bile hareketin içine çekildiği bir döneme giriyor dünya. Dünyanın ezici çoğunluğu emperyalizm ve dünya gericiliği karşısında daha fazla el-pençe divan duramaz.

Partimiz TKP/ML'nin 40. kuruluş yıldönümünde devrim ve sosyalizme olan ihtiyaç kuvvetle kendisini hissettiriyor. Dünya proletaryasının Türkiye taburu partimiz TKP/ML, bu ihtiyaca bir yanıtın adı olarak uzun süreli ve dağınık halk-gerilla savaşıyla burjuva-feodal faşist iktidarı alt ederek geleceğin emeğin iktidarına dayalı toplumunu, yeni demokratik halk iktidarını kurmaya muktedir yegane komünist partisidir.

Partimiz TKP/ML, kan ve ateş altında geçen kırk yıllık ömrü, denenmiş komünist kimliği ile bizi yeni topluma götürecek kapıyı açma iddiası, inancı ve mücadele ruhuna sahiptir. Görelî yenilgilerle güçten de düşürülmüş olsak, bizi kuşatan elverişsiz etmenlerle kapana da kısıtılmış olsak, hareket serbestimizi daraltan koşullarla da kuşatılmış olsak, pahalıya mal olmuş deneylerle vadilere de savrulmuş olsak, tüm bunlardan, hatalarımızdan, yenilgi ve yanılgılarımızdan dersler çıkaracak kararlılığa ve cürete sahibiz.

Görünen gerçek şudur ki, 21. yüzyılı kucaklayacak yegane ideoloji Marx, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung'un sınıfın gerçek çıkarlarını ifade eden ideolojisinden başkası olamaz. Kapitalizmin yegane seçeneği sosyalizm; burjuva ideolojisinin

tek seçeneği ise proletaryanın çıkarlarının cisimleştiği MLM'dir.

Şu an biraz yolunu da şaşırmış olsa, yol kazalarına da uğramış olsa, tarih, bu yataktan akan lavlarla yolunu çizmeyi sürdürecektir; oluş halinde olan sosyalizm, yok olmaya doğru giden kapitalizmin zorunlu ürünüdür; bu diyalektik yasadın kaçınılamaz.

Tarih, kendi basamaklarını sonuna dek tırmanacaktır; bu tırmanmada devrim ve sosyalizmin tuğlaları bir bir örülecek; ve, arz yuvarlağında devrimci patlamaların fitili mutlak bir biçimde ateşlenecektir...

Bundan bir an dahi kuşku duyulamaz.

★ KURULUŞUNUN 40. YILINDA ŞAN VE ŞEREF OLSUN PARTİMİZ TKP/ML'YE!

★ YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML, KIZIL ORDUMUZ TIKKO, KOMÜNİST GENÇLİK ÖRGÜTÜMÜZ TMLGB!

★ YAŞASIN HALK SAVAŞI!

KURULUŞUNUN 40. YILINDA PARTİMİZ TKP/ML SAFLARINDA MÜCADELEYİ YÜKSELTELİM!

**SÖMÜRÜLEN İŞÇİLER, EZİLEN EMEKÇİLER,
GELECEĞİ KARARTILMAK İSTENEN GENÇLER
VE KADINLARIMIZ; BU ÇAĞRIYA KULAK VERİN!**

Türk, Kürt ve Çeşitli Milliyetlerden Emekçi Halkımıza;

Partimiz TKP/ML'nin kuruluşunun 40. yılını kutlamaya, komünist önder İbrahim Kaypakkaya yoldaşı katledilişinin 39. yılında anmaya hazırlanıyoruz. 40 yıllık savaş ve direniş tarihine sahip partimiz, yüzlerce yoldaşın kanı, binlercesinin emek ve özverisiyle bugünlere gelmiştir. İddia ve ısrarını ilk günkü gibi canlılık ve kararlılıkla devam ettirmektedir. Başaracağımıza olan inancımız her zamankinden çok daha güçlüdür.

Partimiz girdiği çetin muharebelerle kan ve can bedeli bir değer ve tarih yaratmıştır. Şehitlerimiz yaratılan bu değer ve tarihin mimarları, sembolleri olmuşlardır. Bunların toplamı ve sonucudur ki, partimiz TKP/ML, güncel aşamayı ve tüm bir demokratik devrim sürecini kazanma ruhuna ve devrim için yeterince iddia ve inanç sahibidir. 40 yıllık tarihimiz, söylediklerimizin en yalın kanıtıdır.

Önder yoldaşımız İbrahim Kaypakkaya elinde kırması ve bir grup yoldaşıyla yola çıkarken, yürüyüşün çetin ve bir o kadar da zorlu olacağını biliyordu. O, savaşın kısa; zaferin yakın ve kolay olmayacağını farkındaydı. O, gözbebeği gibi koruduğu partimizin 40 yıllık yürüyüşüne tanıklık edemedi. Ama biliyordu ki, kanıyla suladığı tohum mutlaka filizlenecek, fidan olup serpilecek, ardıllarınca leke sürülmeden ileriye doğru yol alacaktı.

Ezilenler, Emekçiler;

Partimizin 40. kuruluş yılını kutlarken yürüttüğümüz savaşın nihai zafere ulaşmasının yegâne yolunun milyonların

örgütlenmesi ve harekete geçmesiyle mümkün olacağını bilincindeyiz. Krizle boğuşan sistemin efendilerinin koltukları bir bir sallanırken, tahtları öfkeli milyonlar tarafından yıkılırken korkuları büyük, düşleri karanlık ve kâbus doludur.

Dünya ve ülke gerçekliği, umudu büyüten, geleceği aydınlatan ve moralimizi yükselten bir sınıf mücadelesi gerçekliği sunmaktadır. Dünya halkları emperyalist sömürü ve zulüm düzeninin zincirlerini parçalayacak günlerin uzak olmadığını müjdeleyen, isyan, direniş ve serhıldanlar gerçekleştiriyor, zorbalığın kalelerini sarsıyorlar. Endişe altında panikleyen düşman, akıl almaz bir zalimlik ve saldırganlıkla ömrünü uzatmaya çalışıyor.

Emekçi halkımızın bizden beklediği, proleter dünya devrimi zincirinin kopmaz halkalarından biri olan ülkemiz topraklarında devrimi inşa etmektir. Bizler bunu başarmaya yetecek bir ideolojinin, Marksizm-Leninizm-Maoizm'in meşalesiyle yürüyoruz. Bayrağı, yaşamını bu uğurda feda etmiş öncü ve önderlerimizden aldık. Gücümüz, onların ve sizlerin gücüdür.

Kitlelerin değiştirme gücüne sahip tek güç olduğunu bilmek, umudumuzun da varlık zeminidir. Bu umudu büyütmek sadece ve sadece bizlerin ellerindedir. Yeter ki bu azme sahip olalım. Yeter ki bu kararlılıkta olalım. Yeter ki geleceğin sabırla ilmek ilmek örülerek kazanılacağını bilelim.

- ★YAŞASIN ÖNCÜMÜZ, ÖNDERİMİZ, PARTİMİZ!
- ★PARTİMİZİN KIRKINCI SAVAŞ YILI KUTLU OLSUN!
- ★SARSILMAZ İNANCIMIZ AZMİMİZ, KIRK YILDIR REHBERİMİZ PARTİMİZ!
- ★TÜKENMEYEN GÜCÜMÜZ, PARTİMİZDİR ÖNCÜMÜZ!

TKP/ML

**Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist
Merkez Komitesi**